

Η «Μαντόνα των ντεσκαμιζάντος»

ΖΑΝ ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ «ΕΒΙΤΑ» ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΟΡΒΟ»

Το έργο του Ζαν Γκαμπριέλ δεν πάει πιο πέρα από μια φευγαλέα σκιαγραφία, του επιπέδου της «ιστορικής» επιφυλλιδογραφίας. Χρειάζονται πολλά περισσότερα για να γίνει ιστορικοπολιτική απεικόνιση και δράμα: διερεύνηση σε βάθος της χτεσινής και σημερινής πραγματικότητας της Αργεντινής, ρωμαλέο σμίλημα των χαρακτήρων για να 'ναι αντιπροσωπευτικοί των κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων, έξαρση των συγκρούσεών τους με βάση τα ουσιαστικά, οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά κίνητρα που τις υπαγο-

τετραπέρατος κατεργάρης, δημαγωγός που μπόρεσε να παρασύρει τις μάζες (τις απέραντες στρατιές των «ντεσκαμιζάντος»: αυτών που δεν έχουν να φορέσουν που κάμισο) για να πάρει την εξουσία από τον τυπικό δούλο της πολυτοκρατικής ολιγαρχίας Ραμίρεζ. Κι η Εύα ήταν δημιούργημα του (όχι λοιπόν ο Περόν δημιούργημα της Εύας), μύθος για το «λαϊκισμό» του καθεστώτος του, όπως απδιαστικά γύρευαν να κάνουν σ' εμάς, χρόνια και χρόνια, τη φρεϊδερίκη με τις φιλανθρωπίες και με τα βασιλικά ιδρύματα. Συγκρούστη-

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΟΣΧΟΒΑΚΗΣ

ρεύουν. Απλοποιώντας και σχηματοποιώντας, ο συγγραφέας καταλήγει να σκισάρει μια απατηλή φιγούρα, πάνω σ' ένα συγκεχυμένο φόντο.

Σα Γάλλος που είναι, βρίσκει για να παραβάλει την Εύα Περόν μ' ένα άλλο δυναμικό πρόσωπο, από την Ιστορία της χώρας του: τη Μαρία Αντουανέττα (που οι επιφυλλιδογράφοι συμπατριώτες του —Ζαν Καστελό, Αλαιν Ντεκώ— πασκίζουν σήμερα ν' αποκαταστήσουν, περιβάλλοντάς την με μαρτυρικό φωτοστέφανο). Αλλά ο Περόν δεν ήταν ο χαύνος Λουδοβίκος ΙΣΤ', παρά ένας

κε αυτός κι η Εύα, με την ολιγαρχία, αλλά για τα δικά τους συμφέροντα. Κι όταν, σε κάποια στιγμή, έγινε ανάμεσα τους ανακωχή, την πλήρωσε η Εύα.

Μόνη διαφορά με τη φρεϊδερίκη ήταν η λαϊκή καταγωγή της Εύας. Αυτό συντέλεσε στην αίγλη της, γιατί έκανε πιο εύκολο να ξεγελαστεί ο λαός, που τη λάτρευε σα Μαντόνα. Τώρα, αν η Εύα δολοφονήθηκε από το Στρατό και την Εκκλησία, με συγκατάθεση του Περόν, είναι μια εκδοχή του συγγραφέα. Γιατί οι βιογραφίες της αναφέρουν όλες ότι πέθανε από

ΔΕΥΤ. 12. 3. 79
Λευχαιμία. Όμως, μ' αυτό, η Εύα ξαναμυθοποιείται, φορώντας το μαρτυρικό φωτοστέφανο.

Λείπει λοιπόν από το έργο η άλλη όψη των προσώπων και των πραγμάτων, και γι' αυτό του λείπει η αναγλυφικότητα, η δύναμη κι η ζωντάνια. Στη σκηνή δεν παρουσιάζεται (παρά μόνο με τις ιαχές) ούτε ο ξεγελασμένος λαός, ούτε οι βασανισμένοι συνεπείς αγωνιστές του, ούτε οι καιροσκόποι συνδικαλιστές που στήριξαν τον Περόν, όπως δεν παρουσιάζεται (παρά την πρόθεση για απομυθοποίηση που εξαγγέλλεται στην αρχή) κι η υποκριτική πλευρά της Εύας, που η σύγκρουσή της με κακούς αντιπάλους (Στρατό, Εκκλησία), τη μεταβάλλει σε ηρωίδα.

Η σκηνοθεσία (Νίκος Σοφινός) έχει υπηρετήσει με ικανότητα το έργο, μορφοποιώντας τις ιδέες του συγγραφέα. Το σκηνικό (του ίδιου) αν και φτωχό, συνθέτει ένα ταιριαστό πλαίσιο και εξυπηρετεί την παράσταση. Η Άννα Θόνσου αποδίνει εξαιρετικά τη μονοδιάστατη Εβίτα του έργου, συνθέτοντας την ισχυρή, θεληματική φιγούρα της. Ο Βασίλης Ανδρεόπουλος είναι κι αυτός ένας Περόν όπως τον θέλει ο συγγραφέας, νωθρός και κουτοπόνηρος. Ο Τάκης Χρυσικάκος περιγράφει κάπως φορτικά το καταχθόνιο πρόσωπο του καρδινάλιου κι ο Γιάννης Εξαγγελίδης δίνει πειστικά τον στρατιωτικό. Πολύ καλοί στις σύντομες εμφανίσεις τους είναι ο Πάνος Πανόπουλος κι ο Γιώργος Μπαγιώκης.